

Predikan i Kyrkhults kyrka 2010 av Tobias Bäckström

Palmsöndagen

”Vägen till korset”

Jesaja 50:5-10

Rm 5:1-5

Lk 19:28-40

Den allmänna förväntan har nu stigit under en tid. Jesus är inte vem som helst, han är känd av många. Rykten om hans underverk och helande som han utfört har spridit sig i de breda folklagren. Man hade till och med hört talas om att han vid ett tillfälle mättat femtusen män med bara fem bröd och två fiskar. Tänk om man fick honom som kung, då skulle det bli ett slut på förtryck och fattigdom.

Och nu kommer han ridande in i Jerusalem. Allt var välregisserat. Jesus skickar iväg två lärjungar för att de ska hämta en åsna. Det måste vara en åsna som han rider in på för att profetian skulle gå i uppfyllelse. Den profetia som talade om att Sions framtida konung skulle komma ridande på en åsna. Och så pass bibelkunniga var folk att man begrep vad som var på gång. De strömmade fram för att hylla honom, svängande palmlöv och sjungande sin lovsång.

Just nu står alltså Jesus på höjden av sin popularitet. Aldrig tidigare och inte heller senare så skulle folk ha så höga förväntningar på honom. Vi vet ju hur snabbt den allmänna opinionen kommer att vända, som den brukar göra, skulle jag vilja lägga till.

Det läggs idag ner stor möda för att ta reda på hur människor tycker. Vad de har för åsikter om olika saker och företeelser. Jag tror inte att jag är ensam om att ha blivit uppringd av olika institut för att delta i olika undersökningar. Och när det ska redovisas vilket parti vi röstar på, ”om det hade varit val idag” så får detta ofta förstasidessplats i nyhetsmedia.

Ändå vet vi ju alla hur flyktig opinionen är, hur snabbt det svänger. Den som bygger på detta kan inte räkna med att bli långlivad.

För Jesus var inte detta det viktiga. Han visste vad som väntade honom i Jerusalem, visst var han en kung, men inte på det sättet som folket förväntade sig. Jesus byggde inte sitt uppdrag på den allmänna opinionen. Han skulle fortsätta även när opinionen vände sig mot honom.

Men än jublar folket. Lärjungarna sjunger och proklamerar honom som den Välsignade som kommer i Herrens namn. Alltså Messias. Och då kommer de där glädjedödarna, fariséerna och upprört säger till Jesus att säga åt dem att sluta. De bryr sig inte om att tala med lärjungarna direkt. De är väl hopplösa fall, dessa fanatiker. Men Jesus borde veta bättre. En sann och ödmjuk tjänare av Gud borde inte låta sig hyllas på detta sätt. Han borde sätta stopp för spektaklet.

Fariséerna försöker alltså tysta förkunnelsen, tysta lovsången. Egentligen är det väl de som borde veta bättre. De som ändå tillhörde den religiösa eliten i landet. De hade tagit på sig uppgiften att undervisa folket, men själva hade de inget förstått.

I alla tider har det funnits de som velat tysta lärjungar. När de börjar bli lite för ivriga, när Jesus hyllas som en kung, då har det väl ändå gått för långt. Ibland har tystandet kommit från

kyrkans egen ledning. Men många gånger från det omgivande samhället. Att Jesus får för mycket hyllningar retar man sig på. Inte kan man sätta en människa på en så hög pidestal. Det förekommer många olika uppfattningar om vem Jesus var. Var han verkligen Guds son, konungarnas konung? En del menar att han inte var det och att han skulle bli bestört om han visste vad hans efterföljare skulle säga om honom. Att det inte var hans avsikt att bli hyllad som Messias, Guds son. Men tänk då på svaret som fariséerna fick. De hade förmodligen trott att Jesus skulle lyssnat på dem. Han räknades ju ändå som en rabbin som det borde gå att resonera med. De tänkte väl sig att han skulle nicka instämmande och säga: ”ja nu har det gått för långt.”

Men Jesus ställer sig oreserverat på sina lärjungar sida. Inte bara att han godkänner och tar emot deras hyllningar. Han verkar dessutom mena att det är deras uppgift att hylla honom. ”Om dessa tiger...” säger han. Det får de alltså inte göra. Lärjungarna hyllar honom inte bara för att smickra honom i största allmänhet. De har blivit övertygade av de underverk som de sett Jesus göra och de ville proklamera detta för världen. Att vara lärjunge är delta i denna hyllningskör. Att berätta för andra vad man hört och sett. Lärjungarna får inte tuga.

Ändå händer det att de gör det. Ibland av rädsla för den allmänna opinionen. Och rädslan tiger. Men då sviker de sitt uppdrag. Lärjungarna vet ju vem Jesus är, de vet att han är allas konung och det kan aldrig vara rätt att tuga med det man vet.

Kyrkan är idag utsatt för en större press än tidigare att anpassa sig efter omgivningens krav. Att inte vara för tydlig och framförallt inte tala om Jesus som Guds son. Om då kyrkan är följsam och tiger så sviker man.

Sen säger Jesus något underligt: ”Om dessa tiger så ska stenarna ropa”. Exakt vad han menar där vet vi nog inte. Men det han säger är i alla fall att hyllningarna inte kommer att upphöra. Man kan tysta lärjungar, antingen genom utfrysning ur samhällsgemenskapen eller med mer hårdhänta metoder. Men man kan inte tysta proklamationen om Jesus. Om de som borde tala tiger så kommer andra ta över.

Ibland kan vi uppleva att när kyrkan inte säger det som borde sägas av en sann Kristi kyrka, så kan det istället sägas av någon annan, kanske kan det komma från totalt oväntat håll. Många som egentligen är fiender till Jesus har sagt sanningar om kyrkan och om lärjungarna som varit väldigt skarpsynta.

Som lärjungar så följer vi Jesus, vi deltar i hyllningarna, vi sjunger lovsånger om honom som är Messias, Guds son. Men inte bara när han är populär och när vi har medvind i opinionen. Vi vet alla hur snabbt vinden kan vända och plötsligt befinner vi oss i kraftig motvind. Men att vara lärjunge är att även i då stå kvar och inte tuga. Jesus själv var inte beroende av popularitet. Vägen till korset har nu börjar. Jesus gick hela vägen och vi kan egentligen inte förvänta oss att som lärjungar bli annorlunda behandlade. Vi följer konungen både i hyllningar och i lidande.